

ΤΟ ΒΗΜΑ

Ταξίδι

Εκτύπωση

Ανάμεσα σε ορισμένες από τις υψηλότερες κορυφές του κόσμου, των οροσειρών Αναπούρνα και Νταουλαγκίρι, και στο βαθύτερο φαράγγι της Γης στην περίφημη κοιλάδα Κάλι Καντάκι, οι κάτοικοι των ορεινών οικισμών των Ιμαλαΐων ζουν στον ίδιο ρυθμό εδώ και αιώνες. Το ηλεκτρικό ρεύμα, το τηλέφωνο, ακόμη και οι δασικοί δρόμοι δεν έχουν καταφέρει να σκαρφαλώσουν σ' αυτό το υψόμετρο

Νεπάλ

Πώς θα πάτε

Χαϊμαντάς Σωτήρης

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ: 05/04/1998, 00:00 | ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ: 05/04/1998, 00:00

Τα χωριά πάνω από τα σύννεφα

Το μικρό δεκαθέσιο αεροπλάνο κάνει μια απότομη στροφή δεξιά και μπαίνει στο μοναδικό πέρασμα που αφήνουν ελεύθερο οι χιονισμένοι όγκοι των Ιμαλαΐων. Πετώντας μόλις στα 3.500 μ. ανάμεσα στις κορυφές Νταουλαγκίρι (8.167 μ.) και Νίλγκιρι (6.940 μ.) ακολουθούμε τις στροφές της κοιλάδας, ένα μονόδρομο χωρίς επιστροφή, που συνεχώς στενεύει ως την προσγείωσή μας στη χωμάτινη πίστα του Τζόμσομ.

Εδώ και πολλούς μήνες προσπαθούσαμε με ψάξιμο σε βιβλία, φωτογραφίες και περιγραφές ταξιδιωτών να συναρμολογήσουμε με τη φαντασία μας ένα θολό παζλ για τα ορεινά χωριά του Νεπάλ. Μέσα στην ασφάλεια του σπιτιού οι περιγραφές φαίνονται τόσο απόμακρες και φανταστικές, σαν τοπία με ομίχλη. Αυτή η ομίχλη έχει διαλυθεί το ξημέρωμα της 20ής Μαρτίου στην Ποκάρρα, τη δεύτερη σε μέγεθος πόλη του Νεπάλ, και ο πεντακάθαρος ουρανός προμηνύει μια λαμπρή μέρα.

Ενώ το φως της αυγής χρωματίζει τον ορίζοντα, οι μεγαλόπρεποι όγκοι των ψηλότερων βουνών του κόσμου ξεπροβάλλουν βουβά. Οι αιχμηρές κορυφές τους φωτίζονται πρώτες και κάθε λεπτό που περνά οι σκιές και τα χρώματα αλλάζουν μαζί με τη γωνία του ηλίου, φωτίζοντας όλο και νέες λεπτομέρειες σαν ζωγράφος που τελειοποιεί το έργο του.

Το μικρό Dornier που θα μας μεταφέρει βαθιά μέσα στον ορεινό όγκο του Αναπούρνα είναι εκεί στη θέση του, στην άκρη του διαδρόμου. Η πτήση γίνεται μόνο μία φορά τη μέρα, με την ανατολή του ηλίου και μόνο αν ο καιρός είναι πολύ καλός. Αργότερα, όταν ο ήλιος ανέβει ψηλά, οι ισχυροί άνεμοι που πνέουν ανάμεσα στα βουνά κάνουν την πτήση επικίνδυνη, ιδιαίτερα μέσα στα στενά περάσματα της κοιλάδας Καντάκι. Η ελάχιστη συννεφιά μπορεί και αυτή να είναι ένα αξεπέραστο εμπόδιο, αφού όπως

χαρακτηριστικά μας λέει ο πιλότος «στη χώρα μου ποτέ δεν πετούμε μέσα στα σύννεφα, τα δικά μας σύννεφα είναι γεμάτα βράχια».

Ο επιβλητικός ορεινός όγκος του Αναπούρνα δεσπόζει στο Κεντρικό Νεπάλ, σχηματίζοντας μερικές από τις ψηλότερες κορυφές του κόσμου. Κάποιες από αυτές ξεπερνούν τα 8.000 μ. προκαλώντας τους τολμηρούς από όλο τον κόσμο να τις κατακτήσουν. Χωρίς τη φήμη του Εβερεστ και με μεγάλο βαθμό δυσκολίας οι κορυφές του Αναπούρνα αγνοήθηκαν από τις περισσότερες ορειβατικές αποστολές. Ως το τέλος του 1993 μόνο 78 αποστολές, ελάχιστες συγκριτικά με τις εκατοντάδες αποστολές προς το Εβερεστ, κατάφεραν τον στόχο τους, ενώ τουλάχιστον 45 ορειβάτες δεν επέστρεψαν ποτέ.

Στην κοιλάδα των θαυμάτων

Δυτικά του ορεινού όγκου σχηματίζεται η περίφημη κοιλάδα Κάλι Καντάκι. Ανάμεσα στις δύο οροσειρές των 8.000 μ. (Νταουλαγκίρι και Αναπούρνα), που απέχουν σε ορισμένα σημεία μόλις 38 μ. η μια από την άλλη, η κοιλάδα σχηματίζει το βαθύτερο φαράγγι του κόσμου. Εδώ και αιώνες η κοιλάδα ήταν από τους πιο σπουδαίους εμπορικούς δρόμους στην περιοχή. Ως το 1959 έμποροι από το Θιβέτ αντάλλασσαν αλάτι από τις λίμνες του Θιβέτ με ρύζι και κριθάρι που καλλιεργείται ως σήμερα στα πεδινά και στα χαμηλά υψώματα του Νεπάλ. Επίσης ήταν ένας σημαντικός εμπορικός δρόμος για τα προϊόντα από την Ινδία, καπνό και μπαχαρικά, που μέσα από αυτή την κοιλάδα έβρισκαν τον δρόμο τους προς το Θιβέτ και την Κίνα.

Σε ένα άνοιγμα αυτής της κοιλάδας προσγειώθηκε εκείνο το ανοιξιάτικο πρωινό το μικρό μας αεροπλάνο. Δηλαδή δεν προσγειώθηκε ακριβώς, νομίζω ότι το έδαφος ανέβηκε αρκετά ψηλά ώστε σταματήσαμε να... πετούμε. Η χωμάτινη πίστα είναι λασπώδης από τη χθεσινοβραδινή βροχή, ένα συρματόπλεγμα και μερικοί στρατιώτες τριγύρω αποτελούν τις εγκαταστάσεις και το προσωπικό του αεροδρομίου. Το αεροπλάνο, που έρχεται κάθε πρωί όταν είναι καλός ο καιρός, είναι το μοναδικό μέσο μεταφοράς που συνδέει την περιοχή με τον υπόλοιπο κόσμο. Ελάχιστοι από τους κατοίκους μπορούν να πληρώσουν το εισιτήριο, έτσι το μοναδικό μέσο που τους απομένει είναι το μουλάρι για τους πιο εύπορους και τα πόδια για τους υπόλοιπους, έξι μέρες και στις δύο περιπτώσεις ως τον πλησιέστερο αμαξιτό δρόμο. Κατά μήκος της κοιλάδας υπάρχουν πολλά χωριά, ένας ολόκληρος κόσμος ζει εδώ μακριά από τα αδιάφορα βλέμματα του υπόλοιπου πολιτισμένου κόσμου. Ένα σημαντικό μέρος του πληθυσμού του Νεπάλ υπολογίζεται ότι ζει σε ορεινά χωριά χωρίς κάποια ουσιαστική αλλαγή στον τρόπο ζωής του τελευταίους αιώνες. Το ηλεκτρικό ρεύμα, το δίκτυο ύδρευσης, το τηλέφωνο ή ακόμη και ένας δασικός δρόμος δεν έφθασαν ποτέ εδώ, στην πίσω πλευρά του Τρίτου Κόσμου. Με μέσο όρο ζωής που σπάνια ξεπερνά τα 54 χρόνια και με παιδική θνησιμότητα 11% η πίστη στους θεούς και η προσήλωση στις παραδόσεις ανάγονται σε πρωταρχικές ανάγκες της καθημερινότητας.

Εφτά μέρες θα χρειαστούμε για να καλύψουμε με τα πόδια (μαζί με μια παράκαμψη για τον ναό του Μούκτιναθ) την απόσταση ως την Ποκάρα που το αεροπλάνο μας έκανε σε περίπου 25 λεπτά. Εφτά μέρες στα μονοπάτια μιας άλλης εποχής, μέσα από τέσσερις διαφορετικές κλιματικές ζώνες που θα μας οδηγήσουν από το αλπικό τοπίο του Μούκτιναθ στην υποτροπική βλάστηση της Ποκάρα.

Βαδίζουμε πάντα βόρεια, στη στεγνή κοίτη του ποταμού Καντάκι, στα 2.600 μέτρα, σε μια κρυστάλλινη διαυγή ατμόσφαιρα και ένα βαθύ σκούρο ουρανό ανάμεσα στις χιονισμένες βουνοκορφές. Η αναπνοή είναι δύσκολη σαν να ανεβαίνει κανείς ανηφόρα, αν και η ανοδική κλίση του εδάφους είναι σχετικά μικρή. Το μονοπάτι εξαφανίζεται πολλές φορές ανάμεσα σε χειμάρρους που καταλήγουν στην τεράστια κοίτη του ποταμού αλλά πάντα υπάρχει κάποιος άλλος ταξιδιώτης σε αυτό το πολυσύχναστο μονοπάτι να μας δείξει με την παρουσία του τη σωστή κατεύθυνση. Εμποροι με φορτωμένα μουλάρια, νεαροί άντρες με μαύρα μακριά μαλλιά, γυναικείες φιγούρες τυλιγμένες στα χρωματιστά τους σάρι μάς χαιρετούν ενώνοντας τις παλάμες τους μπροστά στο στήθος και τον χαρακτηριστικό χαιρετισμό: νάμαστεε. Κάπου εκεί συναντήσαμε και τη σκελετωμένη φιγούρα ενός ινδού προσκυνητή. Ολα τα υπάρχοντά του, ένας κίτρινος χιτώνας τυλιγμένος στο μικροσκοπικό αδύνατο σώμα του, ένα τσίγκινο δοχείο για να δέχεται τις ελεημοσύνες των πιστών και μια κουβέρτα ριχτή στον ένα του ώμο. Η γλώσσα ανυπέβλητο εμπόδιο για να επικοινωνήσουμε αλλά τα μάτια, τα χέρια και η φαντασία έχουν τους δικούς τους κανόνες που καταλαβαίνουν οι άνθρωποι όλης της γης. Μας έδωσε να καταλάβουμε ότι περπάτησε από την Ινδία για να προσκυνήσει στον ναό του Μούκτιναθ και τώρα βρισκόταν στον δρόμο της επιστροφής. Προσπάθησε να μας πει ότι θα ήταν καλό για μας να πάμε στον ναό, ανεξάρτητα από τον θεό που πιστεύουμε. Δείχνοντας με το χέρι του τον σκούρο μπλε ουρανό και τις γύρω κορυφές, προσπάθησε ίσως να μας πει ότι ο Θεός είναι ο ίδιος για όλους όποιοι και αν είμαστε. Με τα γυμνά του πόδια τον είδαμε να απομακρύνεται ανάλαφρα, δεν μας ζήτησε ελεημοσύνη, άλλωστε μόνο τροφή δέχεται, τα χρήματα μας θα του ήταν άχρηστα. Νομίζω μάλιστα ότι το σακίδιό μου από το σημείο αυτό και μετά βάρυνε λίγο.

Είναι πια αργά το απόγευμα όταν ύστερα από κοπιαστική ανηφορική πορεία πλησιάζουμε το επόμενο χωριό, το Τζαρκότ. Ο ήλιος ώσπου να κρυφτεί πίσω από κάποια βουνοκορφή καίει πάντα ανελέητα σε αυτό το υψόμετρο, 3.500. Ακόμη και αρκετή ώρα μετά τη δύση, όταν το σκοτάδι έχει καλύψει τα πάντα, οι τελευταίες ακτίνες του ηλίου εξακολουθούν και αντανακλώνται στις πανύψηλες κορυφές των 8.000 μέτρων και τις κάνουν να λάμπουν στον ήδη σκοτεινό ουρανό. Το ίδιο μοναδικό φαινόμενο παρατηρείται και στην ανατολή του ηλίου και με κάνει να καταλάβω τα λόγια ενός ταξιδιώτη, που γράφει: «η ανατολή είναι ένας από τους λόγους που θα με έκαναν να ξαναπάω στο Τζαρκότ...».

Τα «ξενοδοχεία» των χωριών

Από μακριά το χωριό μοιάζει με μεσαιωνικό κάστρο, με τα σπίτια κτισμένα από σκούρα πέτρα πολύ κοντά το ένα στο άλλο και με μικροσκοπικά σαν πολεμίστρες παράθυρα. Πολλές λευκές σημαίες κυματίζουν πάνω από κάθε σπίτι, με ευχές και προσευχές προς τους θεούς. Το χωριό φαίνεται έρημο, μόνο άπλυτα παιδάκια μάς πλησιάζουν ντροπαλά με καμένα από τον ήλιο μάγουλα. Βγάζω μερικά μικρά αυτοκινητάκια που έχω για αυτόν τον σκοπό από το σακίδιό μου και τα βάζω στις απλωμένες φουχτίτσες. Ανάμεσα στα παιχνιδάκια έχω και ένα μικρό αεροπλανάκι, το αγοράκι ξεφωνίζει και τρέχει τριγύρω τρελό από χαρά, τα υπόλοιπα που κρατούν από ένα αυτοκινητάκι το κοιτάζουν μάλλον αδιάφορα. Εχω την υποψία ότι μόνο το αεροπλανάκι αναγνωρίζουν και αισθάνομαι ντροπή για την επιλογή μου.

Εδώ και εκατοντάδες χρόνια πάντα υπήρχαν οικογένειες στα χωριά πρόθυμες να προσφέρουν ένα ποτήρι τσάι στους ταξιδιώτες ή ακόμη και κατάλυμα όταν έχουν τη δυνατότητα. Στις περισσότερες περιπτώσεις πρόχειρες προσθήκες από σανίδες ή πέτρες στο σπίτι της οικογένειας σχηματίζουν δωμάτια που χρησιμοποιούνται για τη φιλοξενία των ξένων. Οι χώροι της οικογένειας είναι πάντα χωριστά και είναι μεγάλη αγένεια να εισέλθει κανείς απρόσκλητος σε αυτούς τους χώρους. Σε πολλά σπίτια η εστία που χρησιμοποιείται για θέρμανση και την προετοιμασία του φαγητού δεν έχει καπνοδόχο, έτσι οι καπνοί γεμίζουν ασφυκτικά όλους τους χώρους. Ένα μεγάλο ισόγειο δωμάτιο με μοναδικό έπιπλο ένα τραπέζι χρησιμοποιείται ως κοινόχρηστος χώρος από τους ξένους. Μια κουβέρτα καρφωμένη γύρω από το τραπέζι κρατά τη ζέστη από τα αναμμένα κάρβουνα, που τα ρίχνουμε κάθε τόσο σε μια εσοχή κάτω από το τραπέζι. Δύο νεαρές κοπέλες, οι κόρες της οικογένειας, φροντίζουν το φαγητό μας, ντάαλ μπατ, δηλαδή ρύζι με καυτή σούπα λαχανικών. Όπως και οι υπόλοιποι κάτοικοι της περιοχής, αποφεύγουν συστηματικά την επικοινωνία μαζί μας, ενώ ταυτόχρονα είναι ευγενικά φιλικοί. Είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς πίσω από τα σκληρά χαρακτηριστικά του προσώπου τους πώς πραγματικά νιώθουν. Είναι ντροπή, αδιαφορία ή μήπως απέχθεια; Ο κώδικας των ματιών και των χειλιών δεν ισχύει για αυτά τα σχιστά μάτια και τα ηλιοκαμένα πρόσωπα. Τι ζητούμε εμείς εδώ, στον κόσμο τους με τα πολύχρωμα σακιδιά μας, με μπουφάν, φακούς και ένα σωρό άλλα θαυμαστά πράγματα; Οι νύχτες είναι παγωμένες στο Τζαρκότ. Από τον μικροσκοπικό χωρίς τζάμι φεγγίτη του δωματίου γλιστρούν ασημένιες ακτίνες του φεγγαριού ανάμεσα στις σκοτεινές φιγούρες των βουνών.

Βαδίζοντας πάντα με νότια κατεύθυνση στο χλιοπερπατημένο μονοπάτι, με λείες τις πέτρες από τα γυμνά πόδια των ταξιδιωτών, το τοπίο αλλάζει ώρα με την ώρα. Αν και οι βουνοκορφές παραμένουν πάντα αμετακίνητες πάνω από τα κεφάλια μας, η βλάστηση πυκνώνει ξαφνικά μόλις κατεβούμε κάτω από τα 2.500 μέτρα. Πυκνές συστάδες κωνοφόρων κάνουν την εμφάνισή τους, τιτιβίσματα πουλιών και πολλά τρεχούμενα νερά που συγκεντρώνονται στην κοίτη του ποταμού Καντάκι δείχνουν ότι βρισκόμαστε σε ένα φιλικότερο χώρο.

Μάρφα, Τούκουχε, Καλοπάνι, οι αποστάσεις μεταξύ των χωριών μικραίνουν. Οι άνθρωποι είναι διαφορετικοί εδώ. Ανήκουν στη φυλή των Θάκαλις, έχουν ανοιχτό δέρμα και μάλλον ινδικά χαρακτηριστικά. Είναι φλύαροι, φιλικοί και έχουν τη φήμη πολύ καλών εμπόρων. Τα περισσότερα καταλύματα ανήκουν σε αυτούς με μάλλον αστεία ονόματα όπως «Hotel Plaza», τα οποία φυσικά καμία σχέση δεν έχουν με αληθινό ξενοδοχείο. Τα караβάνια από φορτωμένα γαϊδουράκια, στολισμένα όλα με μια τεράστια κόκκινη φούντα στο κεφάλι και τα χιλιάδες κουδουνάκια που αντηχούν στις βουνοπλαγιές, βρίσκονται πλέον σε όλο το μήκος του μονοπατιού και μας συνοδεύουν με τους ήχους τους και τις μυρωδιές τους. Βαστάζοι με τις τεράστιες καλάθουρες στηριγμένες από μια ζώνη γύρω από το μέτωπό τους αγκομαχούν ιδρωμένοι την ανηφόρα. Σε ειδικά για αυτόν τον σκοπό τοποθετημένες πέτρες ακουμπούν το καλάθι χωρίς να το βγάλουν από την πλάτη τους για να ξεποστάσουν. Αυτά τα σημεία ξεκούρασης φαίνεται να λειτουργούν και ως σημεία μετάδοσης ειδήσεων για τους κατοίκους της περιοχής. Χωρίς εφημερίδες, ραδιόφωνο και τηλεόραση τα νέα μεταφέρονται προφορικά με τους ταξιδιώτες που κινούνται στα μονοπάτια. Οι συζητήσεις μεταξύ των ντόπιων σε αυτά τα σημεία είναι ένα σημαντικό στοιχείο της κοινωνικής τους ζωής. Εμείς από τη Δύση, συνηθισμένοι να βλέπουμε τον

κόσμο μέσα από το τζάμι του αυτοκινήτου ή την οθόνη της τηλεόρασης, έχουμε χάσει την ικανότητα να μιλούμε αυθόρμητα με ξένους. Αυτοί οι απλοί άνθρωποι, παρ' όλες τις δυσκολίες της γλώσσας, προσπαθούν να επικοινωνήσουν μαζί μας με κάθε ευκαιρία. Έτσι απλά ήρθε και κάθησε στο τραπέζι μας ο Νίμα, ένα νεαρό αγόρι 17 ετών. Επάγγελμα βαστάζος, με μεγάλη υπερηφάνεια μας δείχνει τον σάκο ενός ζευγαριού μεσήλικων Αγγλων που τον έχουν στην υπηρεσία τους.

Εγώ 25 κιλά, λέει με καμάρι. Οι λίγες λέξεις αγγλικών που ξέρει του επιτρέπουν να μεταφέρει τα σακίδια τουριστών και να αμείβεται καλύτερα από το να μεταφέρει εμπορεύματα. Από τέλος Σεπτεμβρίου ως τον Μάιο, όσο διαρκεί η στεγνή περίοδος, περπατά έξι - επτά ώρες καθημερινά, μεταφέροντας φορτία στους ώμους του.

Η μεταμόρφωση του τοπίου

Κατεβαίνοντας όλο και πιο νότια το τοπίο αλλάζει γρήγορα σε υποτροπικό. Οι πανύψηλες βουνοκορφές πίσω μας φαίνονται ακόμη τόσο κοντά μας αν και βρίσκονται πολλές μέρες πορείας μακριά. Δάση από ροδόδενδρα, πυκνή βλάστηση και φοινικιές κάνουν την εμφάνισή τους σε αυτές τις θερμότερες περιοχές. Το μεγαλύτερο μέρος του αγροτικού πληθυσμού του Νεπάλ ζει εδώ στα Hills ή στους λόφους, όπως τους ονομάζουν. Αυτοί οι «λόφοι», που μπορεί να φθάνουν και τα 2.000 μέτρα ύψος (πραγματικοί λόφοι σε σύγκριση με τα βουνά), είναι απότομοι με οργιώδη βλάστηση και πολλά τρεχούμενα νερά. Αν και το έδαφος έχει σχεδόν πάντα απίστευτα μεγάλες κλίσεις, κάθε σπιθαμή του εδάφους καλλιεργείται σε ειδικά διαμορφωμένες αναβαθμίδες. Εδώ οι άνθρωποι ζουν αποκλειστικά από τη γη ενώ χρησιμοποιούν ελάχιστα κατασκευασμένα αντικείμενα, όπως σαπούνη, χαρτί, σπέρτα και κηροζίνη ως καύσιμο, που μεταφέρονται στις καλαθούνες από ξυπόλητους βαστάζους. Οι περισσότερες οικογένειες είναι πραγματικά αυτάρκειες, παράγοντας την τροφή τους και κατασκευάζοντας τα είδη που χρησιμοποιούν. Ίσως το εντυπωσιακότερο από όλα για τον ταξιδιώτη από τη Δύση είναι ακριβώς η λειτουργία μιας κοινωνίας που στηρίζεται ελάχιστα στη συναλλαγή μεταξύ των ανθρώπων.

Το ίδιο εντυπωσιακή είναι και η ανυπαρξία σκουπιδιών. Η έλλειψη κάθε μορφής συσκευασίας και η παραγωγή με φυσικό τρόπο δεν δημιουργεί τίποτε το περιττό, αφού τα πάντα καταναλώνονται ή ξαναχρησιμοποιούνται. Παρ' όλ' αυτά το ευαίσθητο οικοσύστημα της περιοχής βρίσκεται σε κίνδυνο, σύμφωνα με τους ειδικούς. Η χρήση του ξύλου ως μοναδικής πηγής ενέργειας από εκατομμύρια ανθρώπους και η έλλειψη υγιεινής έχει αρχίσει να διαταράσσει σοβαρά το περιβάλλον. Η πολιτεία ενθαρρύνει τους κατοίκους να χρησιμοποιούν κηροζίνη για την προετοιμασία του φαγητού και με ειδικά προγράμματα προσπαθεί να τους εκπαιδεύσει σε θέματα υγιεινής. Πιο πολύ από όλα προσπαθεί να κάνει όμως αυτούς τους ανθρώπους να νιώσουν υπερηφάνεια για τον τόπο τους, για τη φυλή τους και τον πολιτισμό τους, δικαιολογημένα άλλωστε αφού είναι οι μόνοι που βλέπουν τον κόσμο πάντα από ψηλά.

Δεν είναι ανάγκη να είστε ορειβάτης για να επισκεφθείτε τα ορεινά χωριά του Νεπάλ. Αρκεί να είστε σε καλή φυσική κατάσταση και να σας αρέσει το περπάτημα. Η θέα των μοναδικών στον κόσμο βουνοκορφών και η επαφή με τους ανθρώπους που ζουν εκεί να είστε σίγουροι ότι θα σας αποζημιώσουν. Για να κάνετε «τρέκινγκ» στο Νεπάλ είναι

απαραίτητη ειδική άδεια που θα πάρετε από την υπηρεσία αλλοδαπών στο Κατμαντού και στην Ποκάρα. Αυτή η άδεια έχει ισχύ μόνο για τη συγκεκριμένη διαδρομή που θα ζητήσετε και για περιορισμένο χρόνο. Υπάρχουν φυλάκια της αστυνομίας στις εισόδους των χωριών που ελέγχουν τους ταξιδιώτες.

Η καλύτερη εποχή είναι οι πρώτοι μήνες μετά τους μουσώνες, δηλαδή τον Οκτώβριο και τον Νοέμβριο. Η ατμόσφαιρα είναι διαυγής και η ορατότητα εξαιρετική. Οι υπόλοιποι μήνες ως και τον Απρίλιο είναι επίσης καλή εποχή αλλά προς το τέλος της στεγνής περιόδου η ατμόσφαιρα είναι υγρή και η σκόνη αιωρείται στην ατμόσφαιρα ύστερα από την πολύμηνη ξηρασία. Από τον Μάιο ως τον Σεπτέμβριο τα βουνά είναι τυλιγμένα σε βαριά σύννεφα και μπορεί να βρέχει ασταμάτητα.

Από το Κατμαντού, πρωτεύουσα του Νεπάλ, θα πάτε με λεωφορείο στην Ποκάρα. Η γραφική διαδρομή κατά μήκος του ποταμού Τριζούλι διαρκεί έξι - οκτώ ώρες, ανάλογα με τον οδηγό και την κατάσταση του λεωφορείου.

Η Ποκάρα είναι το σημείο εκκίνησης και τερματισμού των πιο διάσημων και όμορφων διαδρομών στο Νεπάλ. Είναι ίσως από τα λίγα σημεία στον κόσμο που μέσα σε λίγες ημέρες πεζοπορίας αλλάζετε τόσες γεωγραφικές, κλιματικές και πολιτισμικές ζώνες. Μπορείτε να ξεκινήσετε μόνοι σας ή να συμμετέχετε σε κάποιο γκρουπ από αυτά που τα οργανώνουν πλήθος από τουριστικά γραφεία στην Ποκάρα και στο Κατμαντού. Επίσης μπορείτε εύκολα να βρείτε «οδηγό» που θα αναλάβει την ξενάγησή σας στα μονοπάτια της περιοχής.

Η πτήση από ή προς το Τζόμσομ με την Everest Air είναι συναρπαστική αλλά οι ακυρώσεις των πτήσεων είναι πολύ συχνές. Κρατήσεις θέσεων μπορείτε να κάνετε από το Κατμαντού ή την Ποκάρα. Μην αγνοήσετε τον κίνδυνο από την ασθένεια του ύψους, ιδιαίτερα αν ξεκινήσετε την πεζοπορία από το Τζόμσομ (2.800 μ.) προς μεγαλύτερα υψόμετρα.

Υπάρχουν πολλές εναλλακτικές διαδρομές ανάλογα με τις δυνατότητές σας και τον χρόνο που διαθέτετε. Η πιο φημισμένη διαδρομή είναι ο γύρος του Αναπούρνα που διαρκεί 18 μέρες. Αυτό το μονοπάτι θα σας οδηγήσει από το υποτροπικό περιβάλλον της Ποκάρα πάνω από το θιβετιανό οροπέδιο και μέσα από την κοιλάδα Καντάκι πίσω στην Ποκάρα. Θα πρέπει να είστε κατάλληλα προετοιμασμένοι για το πέρασμα.

Θόρουγκ Λα (5.416 μ.).

Δεύτερη εναλλακτική διαδρομή είναι μέσα από την κοιλάδα Καντάκι προς το Τζόμσομ (έξι μέρες) ή ψηλότερα ως το Μούκτιναθ (επτά μέρες). Για την επιστροφή σας στην Ποκάρα μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το αεροπλάνο από το Τζόμσομ.

Η μικρότερη διαδρομή (δύο μέρες + δύο για επιστροφή) είναι προς το Poon Hill, ένα σημείο από όπου μπορείτε ένα απολαύσετε τις κορυφές των Ιμαλαΐων να φωτίζονται από τις ακτίνες του ηλίου πολύ προτού αυτός ανατείλει.

Σε όλες τις διαδρομές θα βρείτε καταλύματα και φαγητό στα χωριά (ξεχάστε κάθε πολυτέλεια), τα οποία σπάνια απέχουν περισσότερο από πέντε - έξι ώρες μεταξύ τους.

© Δημοσιογραφικός Οργανισμός Λαμπράκη Α.Ε.

Το σύνολο του περιεχομένου και των υπηρεσιών του site διατίθεται στους επισκέπτες αυστηρά για προσωπική χρήση. Απαγορεύεται η χρήση ή επανεκπομπή του, σε οποιοδήποτε μέσο, μετά ή άνευ επεξεργασίας, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.